

Αρετή Κετιμέ: "Το σαντούρι για μένα ήταν και παραμένει έρωτας"

/ [Πεμπτουσία](#)

Το «παιδί θαύμα» όπως χαρακτηρίστηκε από πολλούς που σε ηλικία 14 χρονών έπαιζε και τραγουδούσε στην τελετή Έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας, διαγράφει μέχρι σήμερα μία εξαιρετική πορεία μουσικής εξέλιξης και συνεχίζει να εκπλήσσει για άλλους λόγους και με άλλα κριτήρια πλέον. Η Αρετή Κετιμέ μιλά στην Πεμπτουσία για τα «Τραγούδια της Μακεδονίας» και άλλα πολλά.

Να ξεκινήσουμε από την πιο πρόσφατη δισκογραφική δουλειά, τα «Τραγούδια της Μακεδονίας». Πώς προέκυψε και από πού αντλήσατε πληροφορίες για τα τραγούδια;

Είναι μια δουλειά που ήθελα να κάνω και αγαπώ πολύ, γιατί γενικά έχω όνειρο να μπορώ να κάνω από κάθε γεωγραφικό διαμέρισμα της χώρας μας μια δισκογραφική δουλειά με τα τραγούδια του τόπου. Ήταν και σαν τάμα για μένα, το γράφω και μέσα στο cd. Καθοριστική η παρουσία και το παίξιμο του Σταύρου του Παζαρέτζη σε αυτό το δίσκο, ο οποίος είχε σκοπό και την ακρόαση και την καταγραφή γιατί πλέον απευθυνόμαστε σε πιο νέους ανθρώπους αλλά και το γλέντι.

Είμαι περήφανη όμως και για το λόγο ότι είναι ο πρώτος δίσκος μη θρησκευτικής μουσικής που χαιρετίζει ο Πατριάρχης.

Οι πληροφορίες τώρα έρχονται διάσπαρτες. Ειδικά τα τραγούδια της Γουμένισσας τα είχα βρει από έναν ιερέα, τον π.Γιάννη Σπυρίδη που είναι στον Αη Γιώργη των Γιαννιτσών. Παλιά όταν πήγαινα Τρίτη γυμνασίου τον γνώρισα εκεί και μου έδωσε ένα cd με τα τραγούδια που παίζονταν από ντόπιους. Αυτό που μου άρεσε σε εκείνο το δίσκο ήταν ο τρόπος που τα έλεγαν, γιατί συνήθως τα τραγούδια που προέρχονται από αυτούς τους οργανικούς σκοπούς τα λένε διαφορετικά. Η φωνή πρέπει να μιμηθεί τα όργανα για να έχει το χρώμα της περιοχής.

Η «Λισσάβω» που είναι από τα πιο χαρακτηριστικά τραγούδια του δίσκου αυτού τι είδους σύνθεση αποτελεί ;

Είναι παραδοσιακό τραγούδι απο τη Γουμμένισσα Κιλκίς και ήταν στο δίσκο αυτό του π.Γιάννη .Έβαζα το δίσκο, χόρευα και ταυτόχρονα το μάθαινα!

Άρα θα έρθουν κι άλλες τέτοιες δουλειές στο μέλλον;

Όπως είναι η κατάσταση δισκογραφικά είναι δύσκολο αλλά ναι σίγουρα έχω σκοπό να το προσπαθήσω προς αυτή την κατεύθυνση .

Να πάμε λίγο πίσω και να μας μιλήσετε για την πρώτη επαφή με την μουσική και το σαντούρι;

Ήμουν έξι χρονών όταν είδα σε μια τηλεοπτική εκπομπή το Σχολείο Λαϊκής και Παραδοσιακής Μουσικής του Αριστείδη Μόσχου με μια ομάδα παιδιών. Το σαντούρι ήταν ένα όργανο που δεν το βλέπεις καθημερινά. Βίωσα μια λίγο δύσκολη κατάσταση στην αρχή γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν και οι συμμαθητές μου στο σχολείο αλλά και η δασκάλα μου τι ήταν αυτό που κάνω. Το σαντούρι για μένα

ήταν και παραμένει έρωτας.

Με το Μόσχο και τη Σχολή είχα την τύχη και την εξυπνάδα να στρώσω χαρακτήρα μουσικό σε επίπεδο αυτιού, τι ακούω γιατί το ακούω και το υπερασπίζομαι. Καθοριστικό βέβαια ρόλο σε αυτό έπαιξε και η οικογένειά μου. Όταν αντιμετώπιζα αυτού του είδους τα προβλήματα με είχαν βοηθήσει να είμαι πιο δυνατή και να μην κάνω πίσω στην προσπάθειά μου. Δεδομένου ότι με την Σχολή του Μόσχου από 7 ετών έπαιζα σε κάθε εκδήλωση στην Αθήνα και θυμάμαι ακόμα ανθρώπους που έρχονταν όπως τον Κόρο, την Γιώτα Λύδια, την Κολλητήρη και πολλούς άλλους.

Όταν έφυγε ο δάσκαλος το 2001 δεν είχα άλλο τρόπο να μαθαίνω τραγούδια. Έτσι σκαρφίστηκα να τα ακούω, να τα τραγουδάω και μετά να προσπαθώ να τα παίξω. Μέχρι τότε δεν είχα καταλάβει ότι έχω φωνή. Απλώς πήγαινα στο ωδείο και διάβαζα το σολφέζ, αλλά πετύχαινα την οξύτητα της νότας. Πάντα βέβαια πήγαινα ως ακροάτρια σε πανηγύρια, σε εκδηλώσεις και το έψαχνα αρκετά. Χαρακτηριστικό είναι για παράδειγμα ότι σε ένα πανηγύρι της Αγίας Αγάθης άκουσα ένα καθιστικό το «Μιας χήρας γιος ψυχορραγεί» και μου κέντρισε το ενδιαφέρον. Όσο περίεργο κι αν φαίνεται ήταν το πρώτο τραγούδι που έμαθα. Είχα τραβήξει με την κάμερα έναν παππού και μετά όλο το χειμώνα έβλεπα αυτό που είχα τραβήξει το καλοκαίρι .

Έπειτα ήρθε ο Γιώργος Νταλάρας τον Φεβρουάριο του 2002 και με προσέγγισε βλέποντας μια τηλεοπτική εκπομπή στην οποία είχα εμφανιστεί. Μου πρότεινε να παίξουμε στο Ζυγό που έπαιζε τότε με τον Γεράσιμο Ανδρεάτο, την Μελίνα Ασλανίδου και την Άννα Μπουρμά. Εγώ έβγαίνα στην αρχή του προγράμματος και έλεγα το «Μαραίνομαι ο καημένος» και το «Τζιβαέρι». Έτσι ήρθαν όλα τα υπόλοιπα. Ήταν σίγουρα καθοριστική η συνεργασία αυτή αλλά νομίζω αν είχα μείνει μόνο σε εκείνη την εικόνα που είχε δημιουργηθεί δεν θα υπήρχε καμία μουσική εξέλιξη.

Ποιοι άλλοι αποτέλεσαν σταθμό στην πορεία αυτή μέχρι τώρα;

Η Εστουδιαντίνα, ο Μάνος Αχαλινωτόπουλος αλλά και οι TAKIM που δεν ήταν συνεργασία αλλά ακρόαση. Καταλυτική η συνεργασία επίσης με την Γλυκερία αλλά και η μαθητεία κοντά στον Γιώργο Κοτσίνη. Δισκογραφικά με τον Διονύση Τσακνή, με τον Γιώργο Αλκαίο και τον Δημήτρη Καρρά.

Γενικά όμως έχω βρεθεί επί σκηνής τυχαία με πολλούς μουσικούς. Έχω παίξει με τον Λάλεζα, με την Σταυρούλα Δαλιάνη, με το Γιάννη Βασιλόπουλο, τον Νίκο Σαραγούδα και την κυρία Γιασεμή, τον Πετρολούκα Χαλκιά.

Ποιες από τις σπουδές στη μουσική βοήθησαν στην μουσική σας εξέλιξη;

Η βυζαντινή σίγουρα αλλά και η ευρωπαϊκή . Μπορείς να διαβάζεις παρτιτούρα και να έχεις πειθαρχία. Έπειτα το Μουσικό Γυμνάσιο που πήγα ήταν βασικό για μένα. Τώρα προσπαθώ να μάθω και μερικά στοιχεία για την ηχοληψία. Η διαδικασία αυτή της μάθησης για μένα δεν σταματάει ποτέ.

Θεωρείτε ότι μιας και ανήκετε στη νέα γενιά μουσικών θα έπρεπε να εκμεταλλευτείτε περισσότερο την τεχνολογία και το διαδίκτυο παρά την περπατημένη οδό με την δισκογραφία ;

Ναι αλλά υπάρχει και υπερπληροφόρηση. Άλλωστε στην Ελλάδα οι δίσκοι δεν πουλάνε πλέον γιατί οι ίδιοι το κατέστρεψαν. Πλέον πωλούνται με τις Κυριακάτικες εφημερίδες. Αντίθετα στο εξωτερικό μας λένε ότι οι δίσκοι έχουν αυξητική τάση. Άλλωστε εμένα μου αρέσει και η υφή μιας δισκογραφικής δουλειάς, η διαδικασία και η αίσθηση του να πάρεις ένα καινούριο δίσκο στα χέρια σου.

Μπορεί να φανεί αλλόκοτο αλλά εγώ είμαι υπέρ του βινυλίου, γιατί πραγματικά έχει άλλη χάρη. Τώρα συμμετέχω σε ένα βινύλιο που κάνει ο Δημήτρης Καρράς και θα βγει το Σεπτέμβριο.

